

IZ VSEBINE

SREČKO ZAJC – UREDNIK REVIJE
PIONIR str. 5

TINA POPADIČ –
ROKOMETAŠICA str. 16

POGUMNO PERO

DO-RE-MI

FANI DRAGAN

UVODNIK

MODA

USODOSKOP

VITAN MAL

HI, HI, HI

str. 15

str. 12

str. 19

str. 7

str. 5

str. 10

str. 6

str. 17

Tako! Pa smo prilezli do konca.
No, skoraj. Samo še malo in...

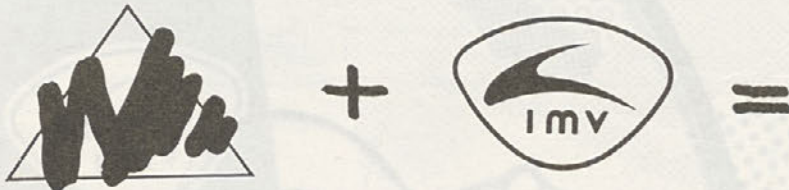
Med nastajanjem te številke Najče (to je prav ta, ki jo držite v rokah) smo bili novinarji Najče zelo delavni. Seveda po naših kriterijih. Tokrat za spremembo nismo pisali člankov, pač pa smo morali tudi mi odgovarjati na novinarska vprašanja. Šlo je namreč za oddajo Knjižni molji, ki smo jo tudi pomagali pripraviti. Sicer smo bili predvajani na prvem programu Radia Ljubljana (ob nemogoči uri – ob 9^h.) Ampak mi se ne damo. Upamo, da bomo prišli »vsaj« na Val 202.

V času med obema številčkama nas je tudi dež lepo pral (to je bilo »fino«, saj smo se laže učili, ker nas ni vabilo lepo vreme), naši starši pa so svobodno volili.

Jasna Simčič, 8. b

P. S.: Ko sem pred dvema letoma prvič pisala uvodnik, mi je šlo presneto težko od rok. Tega pa sem napisala veliko laže. Niti nisem razmišljala, da je to zadnji uvodnik za Najčo. Novemu uredniku želim, da bi imel veliko dobrih sodelavcev in predvsem veliko dobrih člankov.

IMV pokrovitelj naše šole

15. maj 1990 je bil pomemben dan v zgodovini naše šole. Tega dne so predstavniki IMV podaljšali sporazum o pokroviteljstvu nad OŠ Grm v Novem mestu.

Na dan slovesnega podpisa sporazuma smo vodilnim delavcem IMV in drugim gostom prikazali nekaj dejavnosti, v katerih dosegamo uspehe. Razdelili smo se v interesne skupine. Predstavili so se: mladi tehniki, likovniki, računalničarji, učenci, ki so sodelovali v nivojskem pouku, tisti, ki imajo radi tuje jezike – francoščino, angleščino in nemščino. Naši gostje so si ogledali še razne razstave (likovno, razstavo tehnikov, izdelke učencev COŠ).

Na posebni slavnostni prireditvi, na kateri smo podaljšali sporazum o sodelovanju, so se predstavili še pevci, plesalke, dramski krožek in najboljši športnik šole.

Seveda moramo omeniti še sebe, novinarje, ki smo tega dne ustvarili pričujoči zapis in oblikovali svojo stran v ljubljanskem Dnevniku.

Jasna Simčič, 8.b

Tamara, 7. a
Tamara Gogič, 7. a

Občinsko tekmovanje Vesele šole

V soboto, 21. 3., je v OŠ Vavta vas potekalo občinsko tekmovanje Vesele šole. Udeleženci tega tekmovanja so bili zmagovalci šolske VS iz 4., 5., 6., 7. in 8. razredov vseh šol. Grmčani smo imeli malo tekmovalcev. Predstavnik osemih razredov sploh ni bilo. Tako so našo čast rešili predstavniki nižjih razredov, ki jih je bilo največ.

In tako smo se tiste deževne sobote pod vodstvom mentorice VS tov. Šramljeve z avtobusom odpeljali na moderno OŠ v Vavti vasi, kjer smo se po navodilih tamkajšnjega ravnatelja šole razdelili po razredih.

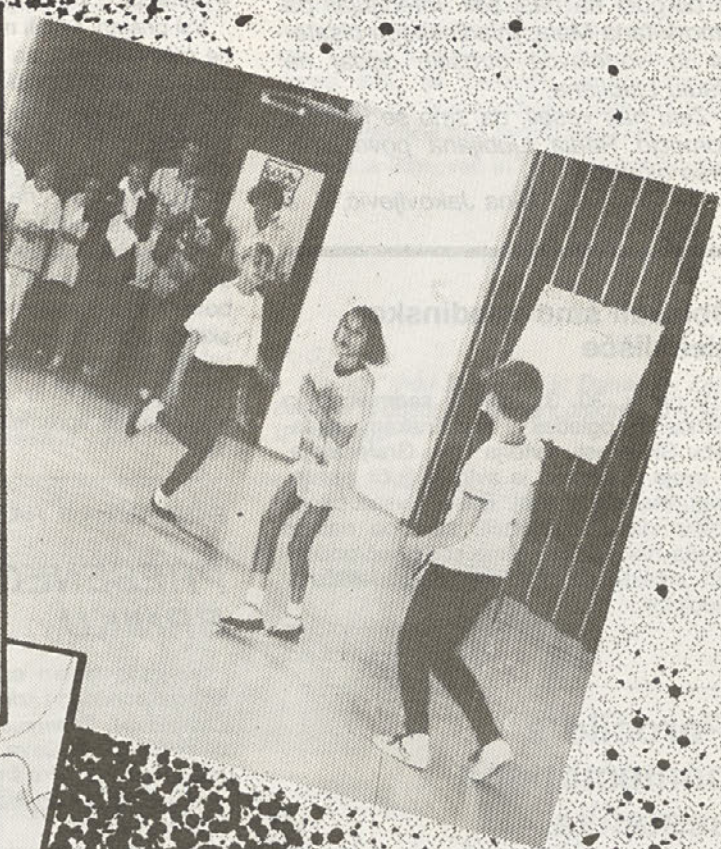
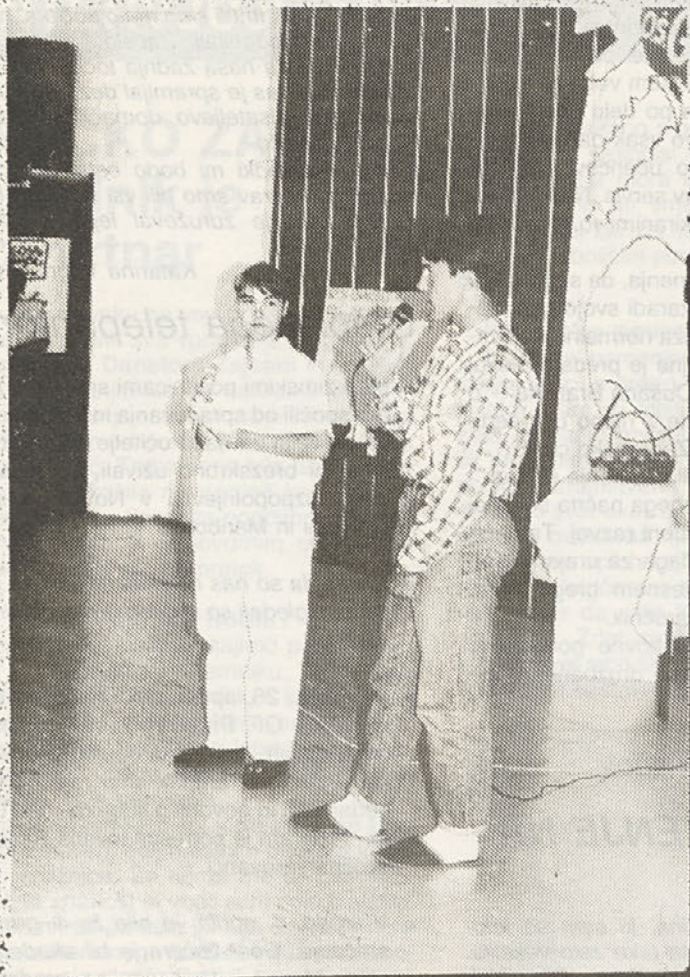
Na razpolago smo imeli 40 minut pisanja. Najprej so se nam vprašanja zdela zelo težka, vendar ko smo malo razmišljali, je bilo lahko. Moral si samo logično razmišljati. Ko se je po 40 minutah zopet oglasil gong, smo oddali liste in začelo se je dveurno napeto čakanje na rezultate. Medtem smo gledali filme na VIDEO rekorderjih. Po dolgem čakanju je končno prišlo do razglasitve rezultatov. Tovariš ravnatelj je razdelil le 1., 2. in 3. mesta, povedal pa je tudi, da bodo naprej tekmovali le prvouvrščeni.

Veliko zmagovalcev je bilo tudi med gostitelji. Na veliko presenečenje in pričakovanje pa so tudi Grmčani zasedli prvi dve mesti, in sicer 1. mesto Samo Plut iz 5. c med petimi razredi in Matjaž Kovač iz 7. a.

Po podelitvi smo imeli še razvedrilno igro, kdo bo povedal nekaj najbolj zanimivega. Nagrado, Krkino ročno uro, je zaslužil prvi prostovoljec. Potem smo vsi tekmovalci dobili nazaj liste in nagrade, in sicer bombone ter Novolesove svinčnike. Kljub temu da se nismo vsi prav dobro uvrstili, smo veseli odšli domov (že zato, ker je bilo popoldne). Saj poznamo tisti pregovor »Važno je tekmovati, ne zmagati«.

Najča želi Samu, ki je tudi edini Grmčan, ki se je uvrstil v nadaljnje tekmovanje, vso srečo še naprej.

FOTO VTISI

Posneli smo oddajo ZA KNJIŽNE MOLJE

18. aprila nas je obiskala Valči Ravbar iz ljubljanskega Radia z namenom, da bi skupaj posneli oddajo Za knjižne molje. Predstavili smo Najčo, šolsko trgovino, naše likovnike, nivojski pouk v 4. razredih in švicarskega učitelja, ki je bil gost na naši šoli. Intervjujali pa smo Vitana Mala, mladinskega pisatelja in sodelavca otroških oddaj na Radiu Ljubljana.

Zelo nas veseli, da smo se lahko s pomočjo Radia Ljubljana povezali s širšo okolico.

Nina Jakovljevič, 7. a

Obiskali smo mladinsko gledališče

V petek, 30. 3., smo si sedmošolci in osmošolci ogledali v Mladinskem gledališču Skrivnosti, avtorja Nika Grafenaurja. V svojo predstavo je avtor vključil zemljo, zrak, morje in ogenj. Besedil vseh pesmi nismo najbolj razumeli, zato pa nas je scena navdušila. Želimo si še več podobnih obiskov v Mladinskem gledališču v Ljubljani.

sedmošolci in
osmošolci

Poročilo s pomembnega sestanka

3. Izvršnemu svetu novomeške občine predlagamo, da z IMV opravi razgovor o njihovem razvojnem konceptu in odnosu do šole in mesta.

Novinarji NAJČE želimo, da bi odgovorni problem kmalu in učinkovito rešili.

Jasna Simčič, 8. b

5. aprila je bil na naši šoli sestanek, na katerem so se odgovorni pogovarjali o pripravi predloga strokovne rešitve prostorske in prometnovarnostne problematike naše šole.

Ravnatelj Marijan Špilar je pojasnil, da je največji problem to, da ima šola za sedanje število učencev (900 nas je) premalo notranjih površin in celo trikrat premalo zunanjih

površin. Ker zazidalni načrt ni bil v celoti izveden, smo tako ostali brez treh učilnic, dveh igrišč in ene telovadnice. Ker tega nimamo, so druge šolske površine preobremenjene. To predvsem velja za Kotarjevo cesto, saj prihaja po delu ceste med Zagrebško in Kotarjevo vsak dan ob določenem času ogromno učencev. Na tem delu je vhod v IMV-ejev servis. Naši učenci morajo hoditi med parkiranimi vozili in vozili v prometu.

Vsi prisotni so bili mnenja, da se IMV-eju ne sme dopustiti, da zaradi svoje neurejenosti na tem delu ogroža normalno delovanje šole. Marjan Lapajne je predstavil svoj predlog – in predlog Dušana Bratnika – o ureditvi Kotarjeve ceste z njeno bolj vertikalno priključitvijo na Zagrebško cesto.

Prisotni so oblikovali naslednje sklepe:

1. Naročnik ureditvenega načrta šole naj bo sekretariat za družbeni razvoj. Ta načrt bo tudi strokovna podlaga za urejanje šolskega prostora na desnem bregu Krke. Izvajalca naj poišče naročnik.

2. Na osnovi te strokovne podlage je treba izvesti spremembo družbenega plana.

EKSKURZIJA 5. RAZREDOV

PRESENEČENJE NA BRNIKU

Verjetno nisem edina, ki sem se letošnjega končnega izleta tako zelo veselila. Živalski vrt, Papirnica Količevo, Brnik, Volčji potok ter Muljava, vse to so bile točke našega izleta. Prejšnji dan sva z mamico pripravili mojo popotnico, očka pa je priskrbel žepnico.

Zgodaj zjutraj smo se vsi peti razredi zbrali pred šolskim igriščem. Odpeljali smo se s tremi avtobusi. Naš prvi postanek je bil živalski vrt v Ljubljani. Samostojno smo si ogledovali živali. Meni je bila zelo zanimiva opica, pa tudi druge živali. In že je bila na vrsti Papirnica Količevo. Moram priznati, da mi ni bila preveč všeč. V tovarni je bil zelo slab zrak, zato smo bili vsi nerazpoloženi. Tovariš nam je razkazal predelavo papirja na velikih nevarnih strojih. Bilo je poučno, vendar Brnik mi je bil bolj všeč. Tam sem bila prvič, zato sem vse opazovala počasi in z velikim zanimanjem. Tudi tam nam je vodja izobraževalnega centra ADRIA AIRWAYS, prijazen gospod Tomo Polanc, povedal nekaj zgodovine tega letališča, nato smo si ogledali letalo, dobili revijo, razglednico ter pijačo. Bili smo prijetno presenečeni. Pot smo nadaljevali v Volčji potok. Tam smo si ogledali različne rastli-

ne. Park je zelo lep in majhen. Jaz imam zelo rada naravo, zato mi je bilo to še posebej všeč. Imeli smo malo počitka, nato pa smo se odpeljali. Začelo je deževati. Muljava je bila naša zadnja točka. Do Jurčičeve hiše nas je spremljal dež. Tam smo si ogledali pisateljevo domačijo, pa tudi Krjavljevo kočjo.

Vsi ti dogodki mi bodo ostali v lepem spominu, čeprav smo bili vsi utrujeni. Naš končni izlet je združeval lepo s koristnim.

Katarina Vogrinc, 5. b

S šolskega teleprinterja

• Med zimskimi počitnicami smo se dodobra spočili od spraševanja in kontrolk. To pa ne velja za naše učitelje. Medtem ko smo mi brezskrbno uživali, so se strokovno izpopolnjevali v Novem mestu, Ljubljani in Mariboru.

• 17. aprila so nas obiskali učitelji iz Ljubljane. Ogledali so si učno uro z miselnimi vzorci.

• V četrtek, 26. aprila, smo imeli proslavo ob dnevu OF. Proslava je bila drugačna od prejšnjih, saj nismo obujali spominov na vojna leta, ampak smo raje ostali v sedanosti in govorili o ljubezni med ljudmi. Program je popestril tovariš Rauch s svojimi varovanci.

• V sredo, 4. aprila, je bilo že 4. grmsko srečanje. Gost večera je bil akademski slikar Marinč iz Kostanjevice, predstavili pa sta se tudi glasbena in baletna šola.

• 28. marca je bil seminar za učitelje angleščine. Gostje seminarja so prišli iz Amerike in Kanade. Pripeljala jih je predstavnica ameriške ambasade iz Beograda.

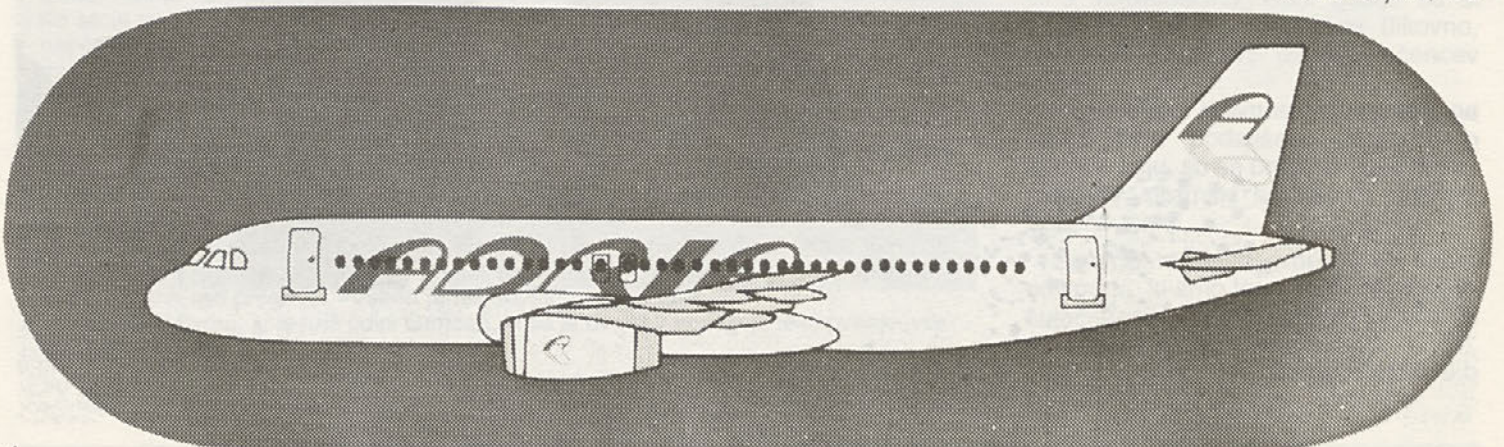
Nina Jakovljevič, 7. a

ZIMOVALI SMO

Prvi teden zimskih počitnic smo taborniki zimovali na Resi v Kočevskem Rogu. Organizirali smo vodniški tečaj, kjer smo se naučili veliko novega. Znanje smo lahko pokazali na orientiringu. Pa se nismo samo učili. Hodili smo na izlete, družabnim igram pa ni bilo konca. Obiskali so nas gozdarji in pokazali film o onesnaževanju.

Imeli smo se super, zato smo žalostni dočakali zadnji dan in zapustili Reso.

Nina Jakovljevič, 7. a

SREČKO ZAJC: »Urednik je kot vrtnar

Živemi človeku se vse pripeti, pravi pogovor. Pripravili sva vprašanja za pogovor s pisateljem Danetom Zajcem in odhiteli v Pionirsko knjižnico da narediva intervju. Toda tam so praznovali 45-letnico revije Pionir in eden od gostov je bil Srečko Zajc, ne Dane Zajc. Treba se je bilo hitro znajti, malo je priskočila na pomoč knjižničarka Slavka Kristan. Snovi za pogovor s simpatičnim glavnim in odgovornim urednikom revije Pionir je bilo na pretek.

V katere šole ste hodili?

Najprej sem hodil v majhno podeželsko šolo v Mekinjah pri Kamniku. Tam smo imeli šolski vrt in sadovnjak, v katerih smo pridelali veliko zdrave zelenjave in sadja za šolske malice. Imeli smo lepo knjižnico in do četrtega razreda sem prebral skoraj vse knjige, ki jih je premogla.

V peti razred sem šel v mesto in se tam srečal z novim, bolj mestnim okoljem in še večjo knjižnico. Že takrat me je zanimala poljudna znanost in vodil sem celo biološki krožek, hkrati pa sem bil tudi član novinarskega in literarnega krožka, v katerem smo izdajali svoje glasilo Brstje.

Gimnazijo sem nadaljeval kar v isti hiši, le v najvišjem nadstropju. Biologija je bila še vedno moja največja ljubezen, ki pa jo je začela izpodrivati literatura. Saj veste, vsi pišemo pesmi in zdi se nam, da je to največja svoboda. V zadnjem razredu gimnazije sva s prijateljem tudi izdala prvo pesniško zbirko.

Potem sem študiral slovenščino in primerjalno književnost. Že med študijem sem postal glavni in odgovorni urednik študentskega časopisa Tribuna. Stvar sem vzel tako zares, da je začela Tribuna izhajati vsakih štirinajst dni, pisali pa smo tako hude reči, da so se starejši kar najprej jezili na nas. Neposlušen sem ostal do danes, mogoče sem malo manj zaletav. Še preden sem končal študij, sem postal urednik za šolstvo pri Mladini. To je bila moja prva zaposlitev. Dobil sem denar in študij za nekaj let obesil na klin. Ves čas pa me je pekla vest in počutil sem se malo manj vrednega. Rekel bi, da sem imel kompleks. Odslužil sem »cesarju« vojsko in nato sem postal odgovorni urednik Mladine. Tam sem zdržal sedem let in pol, vmes sem diplomiral, potem sem bil eno leto novinar pri Teleksu in zdaj sem dve leti glavni in odgovorni urednik poljudno-znanstvene revije Pionir. To delo imam zelo rad.

Ali imate težave s sodelavci?

Ni ga urednika na svetu, ki ne bi imel težav s sodelavci, ampak ko jih enkrat spoznaš, veš, kje so njihove šibke točke in kakšne muhe jih obletavajo. Dlje ko sodeluješ z njimi, več potrpljenja imaš. Urednik je kakor vrtnar: pametno mora saditi, gnojiti in zalivati, da bi mu sadike ne podivjale, ovenele ali se celo posušile. Velikokrat bi kakšnemu zamudnežu rad pokazal vrata, pa se ugriznem v jezik in rečem: delo ured-

nika je namazano s potrpežljivostjo. Samo tako lahko časopis ali revija napreduje. Predvsem pa mora urednik sam poiskati sodelavce in ne sme sedeti v pisarni in čakati, kdaj bo na njegova vrsta potrkal avtor z najboljšim potopisom na svetu pod pazduho.

Kaj lahko poveste o Pionirju?

Pionir je namenjen tistim, ki mislijo s svojo glavo in gredo naprej. Namenjen pa je tudi tistim, ki mislijo, da je glava samo zato, da nanjo lahko natakemo kapo. Njim bi rad odkril užitek, ki ga ponuja dobra poljudno-znanstvena tema. Spoznavati moramo svet okoli sebe, gledati, poslušati, tipati in ovohavati njegove vonjave, da bi nas narava sploh kaj naučila. Mi smo njen neločljivi del, čeprav smo se doslej napihovali, kakor da smo kralji vsega živega in neživega. Zdaj vidimo, da je te iluzije konec. Svet smo skoraj uničili in le težko ga bomo spet sestavili v prijazno celoto. Pionir

skuša povezati preteklost s sedanostjo in pokazati pot v prihodnost. Če hočemo postati enakovreden del Evrope, potem se moramo še veliko naučiti. Le če bomo imeli veliko znanja, nas bodo drugi cenili in spoštovali. Drugače bomo postali zarobljenci na sončni strani Alp. Tega pa seveda nečemo. Drugo leto bo Pionir, četudi bo imel drugo ime, še pestrejši in obsežnejši. Upam, da ga boste tudi vi z veseljem brali in ga priporočili tudi svojim staršem.

Jožica Šinkovec in Nadja Bukovec, 7.c

P. S.

No, vez med Srečkom in Danetom Zajcem pa le obstaja, saj njuni predniki izvirajo iz iste vasi!

VITAN MAL: »Najraje pišem o najstnikih«

KER VITAN MAL NI NAŠEL NOBENE NOVEJŠE FOTOGRAFIJE, UPA, DA VAM BO UGAJALA TALE IZPRED 40 LET IN VEČ!

Rodil se je 25. 10. 1946 v Ljubljani, kjer je končal gimnazijo. Študiral je na pedagoški akademiji slovensko književnost in knjižničarstvo. Vrsto let je bil na RTV filmski snemalec in urednik mladinskih radijskih oddaj.

Piše prozo za odrasle in za mladino. Njegovo najnovejše mladinsko delo nosi naslov Školjka Sv. Sebastijana.

Ob neki priložnosti ste zatrjevali, da se boste začeli posvečati svojemu drugemu konjičku – risanju. No, če bi držali obljubo, potem ne bi poznali Sreče na vrvici, Čarodejnega novčiča, Kačje jame itd. Zakaj ste se odločili, da boste še pisali?

– Želja po pisanju je bila v meni močnejša od slikarstva, poleg tega pa sem se zavedal, da je potrebno za slikarstvo veliko več dati od sebe, da moraš vsaj osem ur na dan risati. Za risanje namreč potrebuješ poleg tehnike tudi veliko vaje, medtem ko mi za pisanje zadostujeta le dve uri na dan. Tako je to bolj dostopno za mene, ker moram hoditi tudi v službo in ker imam tudi druge obveznosti.

Vsi vemo, kako težko se je v mladosti posloviti od svojega najboljšega prijatelja – psa. Ali je bilo to povod, da ste napisali knjigo, Teci, teci kuža moj, po kateri so kasneje posneli film Sreča na vrvici? Ali ste v glavnem junaku videli sebe?

– Vse, kar pišem, pišem iz svojih doživetij ter doživetij drugih, včasih pa še malo dodam.

Ko sem pri dvanajstih letih gledal, kako so snemali celovečerni film Kala, in sicer zaključne prizore s pasjimi mladički – moja mama je bila namreč asistent filmskega režiserja in me je včasih vzela s seboj na snemanje – sem se nekako navezal na enega od dveh mladičkov. Bil je tak kot puhata kepica. Po snemanju sem ga odnesel domov in sem ga imel doma približno eno leto. Ampak tista kepica je zrastle v velikega psa. Bil je tako velik, da sem ga lahko celo jahal.

Prve tri mesece sem ga vodil na sprehod in lepo skrbel zanj, potem pa sem se nekako naveličal; imel sem druga zanimanja. Tako je pes postal nekako zapuščen, in tako so doma sklenili, da mora oditi od hiše. Seveda sem bil zelo žalosten in sem se, mnogo kasneje, ko sem služil vojsko v Beogradu ter sem imel dovolj časa na razpolago, zopet spominjal tega kučka. Tako sem mu posvetil knjigo z naslovom Teci, teci, kuža moj. Z Janijem Kavčičem sva po knjigi začela pripravljati film. Janez Kavčič je napisal scenarij. Za pisanje pesmice za film – ker jaz pač nisem pesnik – pa je poprosil Svetlano Makarovič, ki je kasneje tudi napisala verze za film. Ena od njenih pesmic je nosila naslov Sreča na vrvici. Janiju Kavčiču je bil naslov tako všeč, da je prvotni naslov filma Teci, teci, kuža moj zamenjal z naslovom Sreča na vrvici.

Kakor smo že slišali, ste se ukvarjali tudi z risanjem. Ali so bile vaše risbe objavljene, so morda doživele kakšen uspeh?

– Moje risbe so bile objavljene v moji knjigi Baronov mlajši brat, ki je izšla že pred okoli petimi leti in govori o 12-letnem pankovcu. Ilustracije v knjigi so bile dokaj pozitivno ocenjene. Vendar, ko sem se ponudil, da bi ilustriral še kakšno knjigo, na primer Školjko svetega Sebastijana, je urednik lepo prijazno povedal, da imajo svoje slikarje, ki jih plačujejo. Torej, ker morajo tudi slikarji živeti, ne gre, da bi sedaj še pisatelji risali. Po drugi strani je nekako poiskal izgovor, ker ni hotel direktno reči, da z mojimi ilustracijami ni bil tako zadovoljen, da bi lahko še kar naprej risal. Tako sedaj rišem le za zabavo, čeprav že pol leta nisem nič narisal. Edino to, da bom sedaj začel pleskati (ha, ha, ha).

Vaše zgodbe pripovedujejo predvsem o najstnikih in njihovih problemih. Od kod črpate gradivo?

– Glede najstnikov si prav ugotovila. Najraje pišem o mladih okoli 12., 13., 14. leta. Zakaj? Nekako sem ostal na tistem nivoju, saj sem takrat začel pisati; najprej kratke stvari. Ko sem se zaljubil v sošolke, pa jim nisem upal tega povedati, sem potem to opisoval v knjigah. Tudi kasneje sem se največkrat vračal v to starostno obdobje, ker se mi zdi, da se v tistem času zgodi največ zanimivega, ker najlepše so bile, vsaj zame, prve ljubezni. Jaz sem imel najmanj šest prvih ljubezni in vsaka je bila lepša od druge, vsaka je bila bolj nesrečna od druge. To je res nekaj lepega, saj to sami doživljate in veste, kako to izgleda. In tako se mi zdi to obdobje življenja okoli 12. do

14. leta zelo razburljivo, zelo pomembno v življenju in sem nekako tudi posvetil svoje pisanje tej starosti.

Dovolite, da malo posežemo v vaše zasebno življenje. Zanima me, če imate družino.

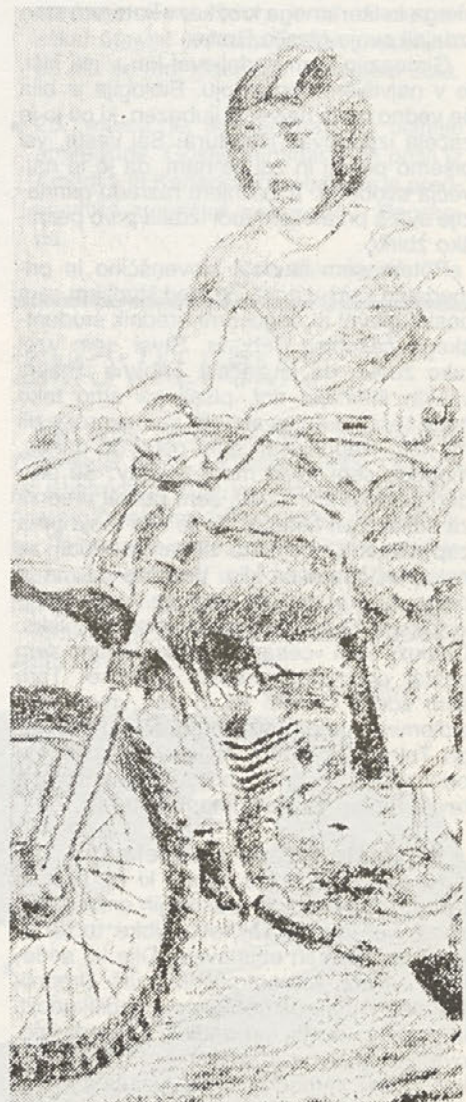
– Družino imam. Imam dva sina, mlajši hodi v 6. razred, starejši pa služi vojsko v Skopju.

Ta dva moja »jabolčka sta precej daleč padla od drevesa«. Jaz sem namreč imel v gimnaziji vsako leto popravni izpit iz matematike in zgodovine, ne da bi se sedaj s tem hvalil. Moj starejši sin pa se bo vpisal na matematično fakulteto, mlajšega pa izključno zanima zgodovina in deloma tudi zemljepis. Torej popolnoma druge stvari, kot pa sem jih gojil jaz. Vesel sem, da ne prvi ne drugi sin ne kažeta posebnega zanimanja, da bi šla po mojih stopinjah. Oddahnil sem se, da ne bo več pisateljev v naši družini.

Zanima nas, če vam je všeč kuhinja vaše žene.

– Kuhinja moje žene mi je zelo všeč, ker je nekako italijanska. Ženina mama je doma namreč iz Italije. Italijanska kuhinja v ženini kuhni se pozna po tem, da sem prvič spoznal, kaj to to artičoke, malancane, janževec in tako naprej ter po tem, da hrana ni toliko v omaki, ni moke, zelenjava se pripravi le na pol, tako da ni preveč skuhana. Ima čudovit okus. Čisto drugačen, kot sem bil vajen prej.

Tamara Gogič, 7. a

FANI DRAGAN:

»Dolgo smo tehtali dobre in slabe strani Pionirske organizacije«

- V torek, 24. aprila, je prenehala delovati Pionirska organizacija. Nekateri menijo, da je postala zastarela, nesprejemljiva. Nekatere aktivnosti, da so bile prisila. Novinarica Alenka Puhar je v radijski oddaji Pionirski tednik npr. povedala, da je bila Pionirska organizacija politično obarvana, da je bila napol vojaška organizacija ipd.

Tovarišica Fani Dragan, mentorica Pionirske organizacije na naši šoli, je odgovorila na nekaj vprašanj na to temo.

- Ali je dala PO kaj dobrega?

– Kar nekaj časa smo se v Sloveniji pogovarjali, kaj bo s PO. Tehtali smo njene dobre in slabe strani. Velikokrat ste pionirji sami predlagali, kaj vam je všeč in kaj bi črtali iz PO. Veliko pa je bilo zastarelih in okostenelih dejavnosti (npr. pionirska zaobljuba, simboli PO, nekatere naloge, Kurirčkova pošta...). Da bi dobro razumeli pomen nastanka PO, ki so jo sedaj razpustili, moramo poseči v vojna in povojna leta. PO je nastala daljnega 1942. leta v Bihacu na pobudo ZSMS, kot spomin na vse znane in neznane pionirje kurirje, ki so dali življenje v borbi proti fašizmu. Pionirji pa so tudi po vojni sodelovali v obnovi porušene dežele. Kasneje so se pionirji združevali glede na svoje interese in dejavnosti. Tako so se razvile tudi Jugoslovanske pionirske igre. Mislim, da so korenine bile dobre, spremeniti pa bi bilo treba »fasedo«.

- Ali je otroke tudi obremenjevala?

– Da, mislim, da je PO otroke tudi obremenjevala, vendar ne samo njih, tudi učitelja. Programi PO so se preveč po idejnem vzgledu ponavljali, niso bili prilagojeni starosti otrok. Programi so bili preveč naravnani na odrasle in ne na otroke in še to le na boljše učence. Na šolah smo imeli tri organizacije: PO, ZSMS, šolsko skupnost. To je bilo preveč in to je obremenjevalo otroke in mentorje.

- Ali je bilo današnjim 12, 13-letnikom odveč, smešno biti pionir?

– Če razumeš besedo pionir kot nekaj pomanjševalnega, potem je to smešno.

Vendar smo po šolah prilagodili delo glede na starost otrok. Program PO se je izvajal od 1.–4. razreda in od 5.–8. razreda in še to deljeno na 5. in 6. razred ter 7. in 8. razred. Učence višjih razredov so motili tudi pionirski simboli (rutke, kapice...)

- Ali otroci kljub vsemu potrebujejo organizacijo, ki bi jih povezovala?

– Seveda potrebujemo tako organizacijo. To dokazujejo vsa druženja otrok po interesih in nagnenjih. Poglejmo samo tekmovanja, ki smo jim priča te dni. Tudi novi pionirji dosegajo vidne rezultate in se udeležujejo celo republiških tekmovanj. Ti učenci med seboj tekmujejo, se družijo in širijo znanja, prijateljstvo.

- Kakšna naj bi bila organizacija, ki bi povezovala otroke različnih starosti. Kaj naj bi počeli v njej?

– Da bi neka organizacija obstajala, niso potrebni le simboli, uniformiranost, enovitost. Če je delo bolj raznoliko, je bolj zanimivo, več idej se rodi, več uspehov dosežemo. Otroci naj bi imeli organizacijo, primerno svoji starosti, ki bi jim bila všeč in bi bila dostopna vsem – od najboljših do najslabših. In kaj naj bi počeli v njej? Vse, kar jih zanima, zapolni njihov prosti čas, jih razvija in razveseljuje.

- Kaj bomo storili z izrazom pionir po razpadu Pionirske organizacije? Ali bomo to besedo brisali?

– Mislim, da pionir kot beseda mlajših otrok ne moti. Moti pa nekatere odrasle, ki v tej besedi vidijo ostanke preteklosti. Vendar bi povedala kot mentor te organizacije, da pionirji že zdavnaj »ne stojijo več mirno!«.

Sašo Poljčič, 7. c

Bojana Novak:

Poznate Bojano Novak? Ne?

Bojana Novak je učenka petega razreda naše šole. Obiskuje tudi fakultativni pouk nemščine. Pri pouku so imeli zanimivega gosta, ki je k nam prišel iz Švice. O njem nam bo več povedala Bojana!

- Kako je ime gospodu iz Švice? Prosim, predstavi nam ga!

– Piše se Franc Zihlmann. Stanuje v švicarskem mestu Luzernu. V švicarski osnovni šoli uči učence prvega razreda.

- Bi nam lahko povedala kaj zanimivega o njem?

– Predvsem je zanimivo, da govori kar sedem jezikov: arabščino, nemščino, angleščino, hrvaščino, italijanščino, francoščino in retoromanščino.

- Zakaj je sploh prišel na našo šolo?

– Na našo šolo je prišel na opazovanje našega šolskega sistema, ki se precej razlikuje od njihovega. Bil je tudi na drugih slovenskih šolah.

- Kako pa je z vami sodeloval pri nemščini?

– Predvsem smo se pogovarjali, ob pomoči tovarišice seveda. Govoril nam je predvsem o sebi, o svoji domovini, naučil nas je nekaj njihovih pesmi, pa tudi nas je marsikaj vprašal.

- Kaj vam je povedal o Švici?

– Ja, povedal je, da je sestavljena iz kantonov. To je približno tako, kot je Jugoslavija iz republik. Ima veliko jezer, je gorata. Zanimivo je, da govorijo v Švici kar štiri jezike, kar je za tako majhno deželo presenettljivo.

- Kakšen se ti je zdel, tako na sploh!

– Dajal je vtis zelo razgledanega človeka, saj je vedel tudi veliko drugih stvari. Imel je zelo kavalirski izgled (smeš). Motilo me je le to, da mu je trebuh »visel iz hlače«.

Z Bojano se je pogovarjala Jasna

Govori kar sedem jezikov!

O sodelovanju med tovarno in šolo

Andrej Bleiweiss, podpredsednik poslovnega odbora IMV:

To sodelovanje je nujno, saj imamo mi delavci tovarne svoje otroke v vaši šoli.

Šolarji si lahko ogledajo tovarno in dobijo pri nas material, potreben za pouk. Nihče od nas – ne mi ne vaša šola – nima toliko denarja, da bi ga lahko metali stran, zato smo že sestavili program in bi radi že letos kaj izvedli.

Pričakujem obojestransko zadovoljstvo in si želim, da bi bili vsi zadovoljni, saj smo vendar sosedje.

Jasna Šinkovec, vodja službe obveščanja v IMV:

To se mi zdi zelo v redu, saj se v delovni organizaciji vedno najde kakšen denar. Denar vlagati v otroke je zelo koristno, saj lahko tako otrok lažje pride do poklica in dela. Šolarji in tovarna bi morali biti nenehno v povezavi.

Prepričana sem, da bo naše sodelovanje obojestransko učinkovito.

Industrija motornih vozil in OŠ Grm v Novem mestu že več let plodno sodelujeta.

To sodelovanje je s podpisom za podaljšanje sporazuma o pokroviteljstvu dobilo nove razsežnosti.

Delovni kolektiv IMV bo šoli pomagal pri organiziranju interesnih dejavnosti učencev, pri izvajanju pouka računalništva, tujih jezikov, tehničnega pouka ipd. Šolsko glasilo NAJČA bo še naprej deležno finančne in

druge strokovne pomoči. IMV bo pomagal pri organizaciji zimske in letne šole v naravi – na Gorjancih in na morju.

OŠ Grm bo svojemu mecenu nudila v šolskih prostorih možnosti za kulturno in telesnovzgojno udejstvovanje članov delovnega kolektiva IMV itd.

Nekatere goste, ki so bili na dan podpisa sporazuma na naši šoli, ter ravnatelja šole smo novinarji NAJČE povprašali za mnenje o tem sodelovanju.

Pavle Noč, generalni direktor IMV Revoz:

Za nas podjetja je sodelovanje s šolarji zelo pomembno zaradi tega, ker mi vemo, da se v šoli razvijajo dobri kadri. Zavedamo se, da brez dobrih kadrov ni dobre proizvodnje in dobrega gospodarjenja.

Mitja Novak, direktor Tovarne posebnih vozil:

To je dobra in koristna ideja – povezovanje družbe s šolami, in to iz več razlogov. Industrija rabi šolane kadre iz osnovnih, srednjih in visokih šol. Tudi pri raznih drugih aktivnostih lahko najdemo skupne interese.

Marijan Špillar, ravnatelj OŠ Grm:

S tem želimo doseči, da se bo vključevalo v življenje in delo šole čim več dejavnikov. Učnovzgojni proces pa bo tako potekal na višjem, kvalitetnejšem nivoju. Veseli smo, da je pokroviteljstvo nad našo šolo prevzel IMV, saj obiskuje našo šolo kar 200 učencev, katerih starši so zaposleni v IMV-ju.

Interes teh staršev je, da bi imeli njihovi otroci kar najboljše možnosti za vzgojo in izobraževanje, s tem pa tudi uspeh v življenju.

Simon Gogič, vodja splošne službe IMV Revoz:

Povezovanje med delovnimi organizacijami in šolami je zelo potrebno, saj s tem pomagamo učencem izoblikovati njihovo življenjsko pot.

Sodelovanje med IMV in OŠ Grm poteka že nekaj let, zajeli pa bi radi še nove oblike sodelovanja. Naša delovna organizacija je moralno dolžna pomagati vaši šoli.

Učenci boste lahko spoznali naš kolektiv in naše delo ter se kasneje zaposlili v IMV-ju.

Zdravka Žižič, ekonomistka iz Cestnega podjetja:

To sodelovanje se mi zdi dobro, oziroma je prav, da se nekatere organizacije za to odločile. Všeč mi je, da starši povabijo svoje otroke in druge učence v svojo delovno organizacijo in jim jo razkažejo.

Pričakujem, da bodo organizacije pomagale financirati razne šolske pripomočke in tako pomagale šoli in učencem pri njihovem delu.

Anketirale NAJČANKE:

Tina, Kanita, Barbara, Irena, Sanja, Nataša, Helena, Maša, Jasna, Nadja in Jožica

ANKETA:

Kako naprej po ukinitvi Pionirske in Mladinske organizacije

Tudi v šolstvu je videti, kako blizu smo »EVROPI 92«. Začeli smo s spremembami! Uklinili smo Pionirsko in Mladinsko organizacijo. Ali je to dobro? Ali je možno, da učence od prvega do osmega razreda združijo v eno organizacijo?

Barbara Pečar in Mojca Frlolja, 5. d

To je slaba odločitev. Saj ni možno, da smo vsi učenci OŠ združeni v eni organizaciji. Učenci prvih razredov so še premajhni.

Katarina Klepec, 6. d.

Ne vem. Po moje bi se dala narediti kakšna organizacija, v kateri bi bili združeni učenci cele šole.

Nataša Rodič in Simona Kralj, 7. a

Škoda, ker so ukinili to mladinsko organizacijo. Misli pa, da se učenci višje in nižje stopnje ne bi mogli združiti, ker so učenci z nižje stopnje še premajhni.

Jernej Atelšek, 7. a

Zelo dobro, da so ti dve organizaciji ukiniteli. Učence prvih in osmih razredov ne bi mogli nikoli združiti, saj so učenci prvih razredov še preotročji.

Borut Kincelj, 7. c

Organizaciji so ukinili brez veze. Lepo smo se počutili, ko smo nosili rutke in kاپice. Če bi se združili v eno organizacijo, bi se z nižjimi razredi tepli.

Slavko Seničar, učitelj telovadbe

Sem za to, da se ti dve organizaciji ukine. Ti organizaciji nista bili interes učencev, to njih ne zanima. Težko pa bi učence prvih in osmih razredov združili v eno organizacijo, zato ker so interesi različni. Vse bi morali gledati s strani učencev.

Nadja, Tamara, Jožica, 7. a

ANKETA:

Srečanje z ilustratorjem Mančkom in igralcem Somrakom

Učenci nižjih razredov so imeli svečano podelitev bralne značke. Obiskala sta jih ilustrator Marjan Manček in igralec Igor Somrak. Kako sta gosta ugajala našim nižješolcem in kaj mislijo in vedo o njiju, boste zvedeli iz tehle utrinkov.

TINA: Zelo lepo je bilo, ko smo dobili bralne značke. Bralne značke nam je razdelil Marjan Manček.

SIMON: Pepi Burja je bil zelo žalosten. Marjan Manček je bil zelo prijazen, ker je odgovoril na vsa vprašanja.

KATJA: Pri Marjanu Mančku mi je bila najbolj všeč muca, ki jo je narisal.

BOJANA: Najbolj smešen mi je bil Igor Somrak. Marjan Manček je lepo narisal muco. Ples ognjev mi je bil všeč. Pepi Burja je bil dobro sestavljen in opremljen.

MARKO: Marjan Manček je bil smešen, ker je imel brado. Igrica je bila smešna in zelo vesela. Igor Somrak pa je bil »hecen« in zabaven. Zmešana zgodbica mi je bila všeč. Muca, ki se kopa, je zelo dobra.

MARJANA: Najbolj žalostno mi je bilo, ko so hoteli vreči Pepeta Burjo v smeti.

KATJA: Marjan Manček ima brado, je velik, suh, prijazen in je starejši. Na predstavi je bil oblečen v kavbojke in srajco. Zvedeli smo, da je živel tam, kjer je zdaj šolski zobozdravnik. Takrat ni bilo naše šole, namesto nje pa so tam stali vrtovi. Najraje se je igral pod češnjo na vrtu, poleti pa jo je rad »rabutal«. Ko je bil še mlad, je rad risal. Kmalu se je preselil v Ljubljano in postal ilustrator. Ilustriral pa je več kot 80 knjig. Podelil je bralno značko in nam narisal lepega muca v kadi. Z veseljem se je podpisal v knjige, ki smo jih prinesli.

TOMAŽ: Ilustrator Marjan Manček je s svojimi slikami opremil veliko mladinskih knjig. Ilustriral je tudi knjigo Zlata ribica, ki jo imam doma na knjižni polici. Rad berem knjige, ki so ilustrirane. Menim, da je njegovo delo koristno in tudi težko.

Dajnomir! Kje si?

MATEVŽ: Marjan Manček je Novomeščan. Je zelo znan v Novem mestu. Po poklicu je ilustrator. Narisal nam je mucko, ki se umiva. Ilustriral je veliko knjig, kot so: Mojca Pokraculja, Replja, Pedenjped, Trska in Bajsa Debelajsa, Cufek, Kresna noč, Dajnomir in Miliboža. Bil je učenec našega ravnatelja.

ANDREJ: Pri igralcu Igorju Somraku mi je bilo najbolj všeč to, da je pobiral kurjo pamet. Ta je bila boljša kot vsaka druga pamet. Pri lutkah je bilo dobro, ker so se pravljice zamešale. Nastopila je tudi Rdeča kapica, ki je bila v tej pravlji Pes čevljar.

TAMARA: Najbolj mi je bil všeč gospod s časopisom. Od Marjana Mančka smo izvedeli zelo veliko.

JANA: V igrici so nam vzeli možgane.

MAJDA: Igralec, ki nam je predstavil igro, je bil zelo smešen. Najbolj smešno pa je bilo, ko je prišel na oder s časopisom. Ko nas je videl, se je obrnil v stran. Drugo smešno pa je bilo, ko je oponašal grofa, grofico, gospodično Magdaleno in učitelja. Uporabljal je tudi lutke: Rdečo kapico, volka, psa, čevljarja in zajca.

Marjana Mančka smo intervjujali sami učenci. Najbolj zanimivo vprašanje je bilo, če zna risati z levo roko.

To ga je vprašala moja sošolka Meta. Odgovoril je, da zna, samo največkrat riše z desno. Na bel papir nam je narisal za spomin mačka, ki se kopa v kadi.

Kot goba po dežju!

Blagovnica raste

Še malo, čisto malo, pa bo v našem mestu zrasla prekrasna blagovnica s petimi etažami. Kot goba po dežju! Poleg nje bo garažna hiša s 336 parkirnimi mesti. Pa objekti PTT in poslovni objekt z zakloniščem. Vse tako rekoč čez noč! Pa še zveneče ime – KARE »L« Novi trg.

Val sreče ob tej novici je prvič preplaval naše mesto šele pred dobrimi desetimi leti. Bili smo še cicibani, ko so se naši starši že veselili. Kaj se ne bi! Kar deset pomembnih osebkov se je leta 1979 dogovorilo za gradnjo štirih lepih, velikih objektov na prostori stare avtobusne postaje. Priprave so sijajno tekle, vsaj prva tri leta.

Prišlo je sicer do manjšega zastoja, toda kje se nič ne zatakne. Najbrž je bilo usojeno, da bo leto 1982 slabo leto za KARE »L«. Vse aktivnosti so morali prekiniti zaradi pomanjkanja investicijskih sredstev. Ampak vrli meščani niso dali miru. »Naredimo kaj, če že ne zase, pa vsaj za naše otroke,« so najbrž rekli, ko so v začetku leta 1988 stvar spet zgrabili v roke. Deset podpisnikov je spet sklenilo sporazum. Tokrat sporazum o prenehanju veljavnosti osnovnega sporazuma. Lepo.

Istočasno so se zavzeli, da bodo uresničili zastavljeni cilj pod novimi pogoji. Še lepše. Postavili so tudi rok za dograditev objektov: 31. 12. 1990.

Najlepše.

Mi smo med tem že prerasli pionirske kape in rute. Postali bi že mladinci, če..., toda to je že druga zgodba. Pravijo, da smo v »oslovskih letih«. Oči imamo na pečljih, ob novicah pa kar strizemo z uhlji. In kaj vidimo, kaj slišimo o naši veleblagovnici? Da bo namesto nje še dolgo »črna luknja«! Ne verjamemo, to so le zlobni jeziki.

Z našo blagovnico, garažno hišo in ostalimi objekti KAREJA »L« torej ni problemov. Kupci se kar tepejo za podzemna parkirnišča in za poslovne objekte, še posebej za velike trgovske in gostinske lokale. Emona Ljubljana ponuja nakup blagovnice pod zelo sprejemljivimi pogoji.

Torej, vse gre kot po maslu. Še malo, pa bo. Če bi se slučajno kaj zataknilo, tudi nič hudega, saj imamo v Novem mestu dovolj parkirnih mest in še več odličnih blagovnic.

Irena Zaletelj, 6. d

MAREC

DEKLICE: Lep je 8. marec, še lepši je tvoj čas, ki prihaja. Bliža se konec šolskega leta in moraš poprijeti malo bolj, če hočeš za nagrado dobiti motor. Doma je vse v redu. Kot bo prišel motor, tako bo tudi potrkala na vrata ljubezen. Preostane ti, da se učiš in čakaš, čakaš....

DEČKI: No, tudi tebi se je potrebno učiti. Doma se mama in oče stalno pripravata zaradi tebe. Odkar si spoznal svetlolasko, si ves prevzet. Vendar ona ne čuti tega, kar čutiš ti. Najbolje bo, če še pravi čas pretirgaš vse vezi.

USODOSKOP Usodoskop

APRIL:

DEKLICE: Aprilska potegavščina ti je uspela, a se bo vse podrlo. Očetu se že meša, alergičen je na prah v tvoji sobi. Če ne boš pospravila, bo v petek zaman. Ne boš smela ven. Nato pa veš, kaj sledi.

DEČKI: Lepo si napredoval, moramo te pohvaliti. Doma je vse v redu. V šoli pa sam veš, da se je treba še malo potruditi pa bo vse v redu, še posebej spričevalo. Na koncu leta ga ne pozabi pokazati babici in dedku, saj ti bo denarnica takoj bolj všeč. In tako jo boš lahko povabil na pizzo!

JULIJ

DEKLICE: Pri tebi se nimam kaj hudovati, le stanovanje včasih pospravi in mami boš tako olajšala naporno delo. V šoli, saj veš ti sama najbolje. Kot je vroč tvoj mesec, tako bo vroče v ljubezni. Vendar ne stopi prva ti na to čudovito plesišče.

DEČKI: Vroče je pa v tvoji redovalnici. Tisti »kol« se sploh ne ujema z ostalimi ocenami. Povej to staršema kmalu, saj se bližajo govorilne ure. Ljubezen se sama rodi. To naj ti bo geslo za življenje!

OKTOBER

DEKLICE: Oh, ta jesen. Čisto ti je že zmešala glavo in ko bi le glavo, bi bilo še dobro. V šoli bo kmalu vse vzel »hudič«. Začni se zavedati, da to leto odloča o tvojem življenju.

DEČKI: Pri tebi se jeseni sploh ne opazi. V šoli si priden, doma pa tudi. Le ljubezen se malo maje. Vendar si ne beli glave, saj je nora nate. Vendar se pazi, je vročekrvna. Kaniša, Tina, Jožica, iz 7. a

POČITNICE! HURA!!! ČASA, ZA BRANJE NA PRETEK! NAJČA PRIPOROČA NAJ KNJIGE!

Enid Blyton: Pet prijateljev na lovu za tihotapci

Tim, Dick, Julian, Georgina in Annie so nerazdružljiva peterica. Po uspešno končanem šolskem letu so sklenili preživeti počitnice na Kirinovi domačiji, kar pa jim je preprečilo staro suho drevo, ki se je zrušilo ob neurju na hišo. Otroci so bili žalostni, saj so vedeli, da se bodo morali vrniti v internat. Tedaj pa se stric Quentin spomni starega prijatelja, s katerim si dopisuje že vrsto let. Prijatelj je živel na Tihotapskem vrhu in je imel sina – približno toliko starega kot naši otroci. Bili so veseli, da jim ne bo treba domov ali v internat. Žal pa gospodar ni maral psov in tako bi morali Tima pustiti doma. Toda George je že znala poiskati način, da se je lahko odpravil z njimi. Ko so se bližali Tihotapskemu vrhu, so zagledali ogromno močvirnato območje, ki je samo čakalo na nepazljive žrtve. Srečno so prispeli do hiše, kjer jih je čakal Oglarček s svojo polsestro Marybelle. Pomagal jim je skriti vse na varno skozi skriven predor, ki je bil eden mnogih v močvirju.

Neko noč je Juliano zbudil Oglarček in mu pokazal svetilniški stolp, s katerega je nekdo oddajal čudne znake. Oglarček je sumil, da je to mogoče Black, glavni služabnik, kateremu je Oglarjev oče zelo zaupal. Toda Oglarček ni nikoli verjel, da je mož gluhi. Kmalu so odkrili mnogo stvari, ki si jih niso znali razložiti.

George so zaradi porednosti zaprli v sobo, a se je ponoči tiho splazila skozi okno. Nekaj časa je hodila in naenkrat zagledala človeka, ki je bil s hrptom obrnjen proti njej. Bil je podoben Blacku. Tu se začne zgodba zapletati. Nenadoma izgineta g. Quentin in Oglarček, ki je vedel veliko nepojasnjenih stvari. V veliko pomoč pa jim je sedaj Tim, saj prav on najde pot do ujetnikov v močvirju. Če ste z zanimanjem segali po prvih petih knjigah »5 prijateljev«, vas bo gotovo razveselilo in popeljalo burnim dogodivščinam naproti naslednjih 16 knjig pisateljice Enid Blyton.

Katarina Jaklič, 8. d

Za malo starejše
Johanna Kingsley

Dišave

Roman *Dišave* ameriške pisateljice Johanne Kingsley je družinski portret, pripoved o strastnem kreatorju dišav in o njegovih nič manj čutnih hčerah. Popelje nas preko pariških modnih razburljivih dvajsetih let do obdobja nacizma ter slednjič iz revne četrti Brooklyn v newyorško visoko družbo. Knjiga je vsa nabita z nevarnimi skrivnostmi, polna močnih čustev glavnih junakov.

Kreiranje parfumov je v družini Jolaunay stara tradicija. Nič čudnega torej, če si podjetni in trmasti Armand Jolaunay Raj kmalu zabije v glavo, da ne bo več sodeloval s slavnimi pariškimi modnimi hišami, temveč bo svoj izjemni dar za duh uporabil v lastnem podjetju. Pri svojem delu je tako srečen, da prodajalne znamenitih dišav ne proda niti takrat, ko nacisti okupirajo Francijo. Tako si nakoplje sovraštvo očeta in okolice. Po osvoboditvi ga imajo za izdajalca in zato z nosečo ženo pobegne iz Pariza. Odkrijejo ga, žena pri porodu umre, otroka pa dajo v rejo. Toda Armand hčerko ugrabi in se naseli pri čudaški lekarnarici, s katero ima otroka, tudi zdaj deklico. Vendar senca preteklosti sega za njim in tako se Armand odloči za beg preko Oceana. V bednem Brooklynu živi s hčerkama, od katerih je zlasti prvorojenka Vie podedovala njegov izjemen dar za dišave. Ob njeni podpori se znova odloči za kreiranje parfumov. Njune mojstrovine se kmalu prebijejo v vrh. Vie postane kraljica parfumov, mlajša Marty pa se šola na univerzi... Skratka, napeto branje za vroče počitniške dni!

Katarina Jaklič, 8. d

ZA MLAJŠE BRALCE

Boris A. Novak: Periskop

Večina pesmi iz zbirke *Periskop* je pesnik B. A. Novak napisal kot songe za otroške igre in različne TV oddaje.

Songi so pesmi, ki so namenjene uglasbitvi, zato je zanje značilna klasična, stroga pesniška oblika, stalen ritem, refreni, itd; skratka glasba besed. Songe je avtor izbral iz naslednjih iger za otroke: *Nebesno gledališče*, *Kdo je napravil Vidku srajčico*, *Mala in velika luna*, *Sladki sonet*, *Prizori iz življenja stvari*, *Pepelka na obisku*, *Klovni so bolni od smeha* in *Periskop*.

Za vas, bralci Najče, pa sem se odločila prepisati pesem *Podmornica II*.

*Le podmornica pozna radosti
spušcanja na morsko dno.
Vse je strašno in lepo
kakor v neznanski sanjski hosti.*

*Morda dno je rojstni kraj skrivnosti.
Morda dno je rojstni kraj skrivnosti.*

*Vsem podmornicam v veselje
modri kapitan kriči povelje:
Spusti periskop!*

*Polni smo poguma in prostosti,
potopimo se v svet skrivnosti!*

*Polni smo otroškega strmenja –
morje je izvir življenja.*

*Spusti periskop!
Spusti periskop!
Stop! Stop! Stop!*

Katarina Jaklič, 8. d

RAZLIČNA MNENJA

– Mihec, kaj pomeni ta hrup v dnevni sobi?
– Dedek uči očija, kako mora pisati mojo domačo nalogo.

RIBIŠKA

– Kako gre?
– Ribam dobro!

V GLEDALIŠČU

– Psst, niti besedice ne slišim! opozori Janez dve ženski, ki se med predstavo stalno pogovarjata.
– Saj je prav tako, ker najin pogovor ni namenjen vam, cepec.

Iz Nedeljskega dnevnika
izbrala Asja Žugel, 6. a

POGUMN

Prvošolkino pismo

Sem učenka 1. c razreda. Zelo rada hodim v šolo. Veliko berem, najraje Cicibana in Najčo. Komaj čakam, da natiskate zopet novo Najčo. Tudi Najčine križanke zelo rada rešujem. Ko bom večja, bom tudi jaz sodelovala v novinarskem krožku.
Jana Mamilovič, 1. c

Čokolada

Nekega dne sta šli mamica in Sabina k zobozdravniku. Pred odhodom mi je mamica dala čokolado. Bila je zelo dobra in sem jo hitro pojedel. Se bi jo rad, zato sem jo začel iskati. Vedel sem, da je nekje v kuhinji ali dnevni sobi. Prvo sem preiskal dnevno sobo. Potem sem šel v kuhinjo. Odprl sem omaro in zagledal na polici čokolado. Strastno sem zagrizel vanjo. Šel sem v dnevno sobo in v njej zagledal mamico. Tako sem se je prestrašil, da se mi je čokolada zataknila.
Jožko Hajsén, 3. c

Zajčki

Zajčki so v šolo šli,
v prvi razred so prišli.

Prvi se je lepo predstavil,
drugi pa grdo pošalil.

Tovarišica se je nasmejala,
in ga nazaj v klop poslala.

Zajček se je jokal
in stokal.

Zajčki so se smejali
in ga pomilovali.

Tovarišica ga je potolažila
in ga pohvalila.

Tovarišica je rekla mir,
zajčki v prepir.

Tovarišica je šla domov,
zajčki pa na lov.

Katja Zupančič, 3. c

Bela krajina

Bela krajina je bela,
v njej je veliko kmetij
in tam ne manjka dela.

Tam kmet celo leto dela,
saj posestvo je veliko,
poleti bo kmetica žito žela
in potem bo moke zadosti imela.

Bela krajina je res bela,
saj brez belih brez in belih nos
ne bi beseda bela pomena imela.

Strahinič

Nesreča

Nekega dne sta mamica in očka šla v kino in mi naročila, naj ne hodim ven, ker dežuje. Komaj sta odšla, sem jo že odkuril ven. Stekel sem na hrib in padel. Umazal sem si obleko in, ojoj, to še ni najhujše, padel sem na očelovo desko, ki jo je pripravil za toplo gredo. Oče je hitro ugotovil, da je deska zlomljena. Obložil me je, a jaz odvrnem: »Nisem je jaz zlomil, pes jo je.« Tako sem zvalil krivdo na psa.

Matevž Harlander

Moja najbolj žalostna ljubezen

Ime mu je bilo Luka. Imela sem ga zelo rada, tudi on mene. Sprehajala sva se po gozdu, nabirala rože, podila ptice in se imela super. Kadar sem prišla iz šole, je ves vesel skakal po meni in me lizal po rokah. Rad je hodil z očkom na ribolov. Če sta imela srečo, je vesel priteknel v kuhinjo in čakal na večerjo. Če pa sta prišla domov praznih rok, se je žalostno odpravil spat.

Nekega dne sva se odpravila po mestu. Brezskrbno sem hodila po pločniku. Luka pa je skakal okoli mene. Nenadoma pa je skočil na cesto. Poklicala sem ga: »Luka! Luka!« Zasišla sem cviljenje zavor. Nisem mogla verjeti očem. Še enkrat sem ga čisto potihlo poklicala: »Luka!« Voznik mi je nekaj govoril, toda jaz ga nisem slišala. Gledala sem v tisti kup mesa in krvi. Podoživljala sem tiste lepe trenutke, ki sva jih preživela skupaj. Iz razmišljanja so me zbudili klici jeznih šoferjev. Žalostna sem se odpravila domov. Mami in oči sta me tolažila. Obljubila sta mi novega psa, jaz pa sem jima odgovorila: »Ne, nikoli več. Ne bi še enkrat prenesla česa takšnega.« Še sedaj, ko pišem to zgodbo, mi te besede pozvanjajo v ušesih.

Luka ni bil samo moj pes, ampak tudi moj najboljši prijatelj.

Nina Jakovljevič, 7. a

Sosedje

Ni na svetu ta navada,
da bi mularija mlada
z okna šolskega strmela
v zgradbo, kjer se avto dela.

V Novem mestu je tako,
je to dobro je slabo?

Včasih hrup in ropotanje
moti nam učenje, branje.

Ko pa domišljija zraste,
hitro se oko napase
na sosedovem dvorišču,
kjer se sveti vse v blišču.

Katra, petka, devetica,
včasih kar enaindvajsetica
moji so in jaz sem glavni,
vozim z njo po cesti ravni.

Sam spoznavam tuje kraje,
mesta, morja, običaje,
vozim, vozim brez skrbi,
avto moj ne zataji.

Zatajila pa je glava,
saj učitelj odkimava,
ker odgovor moj je tak,
kot bi z lune pal bedak.

Ko bom velik, bom učen,
v IMV bom šel, to vem,
in naredil bom vozilo,
ki zastoj bo prevozilo
vasi, mesta – vsepovsod,
kjer pelje cesta.

Pa sem sklenil, da za zdaj še,
ko še hlače so mi krajše,
si nabiral bom le znanje,
a nikomur ne dam sanje.

Dopisniki COŠ

Praznični dnevi

V petek smo šli v Zagreb v živalski vrt.
Ogledali smo si živali: opice, kače, leve,
nosoroge, morske leve, severne medvede,
medvede, ptice in zebre. Videla sem, kako
so ljudje metali ribe morskim levom. Po
ogledu živalskega vrta smo šli v mesto
Zagreb. V soboto sem bila doma, v nedeljo
pa smo šli v Dolenjske Toplice k dedku in
babici. Tam smo tekli in se igrali. Šli smo
tudi na sladoleđ. Naslednji dan smo šli v
Ljubljano v cirkus. Najprej je bil ogled predsta-
skega vrta. Ob 17.00 se je začela predsta-
va. Nastopali so: akrobati, klovni, žonglerji
in veliko živali. Najbolj strah me je bilo, ko
je po areni brez zaščitne ograje tekel noso-
sale lambado.
Praznični dnevi so mi hitro minili, ker
smo veliko potovali.

Katja Markovič, 2. b

Prvomajske počitnice

Bili smo v živalskem vrtu v Ljubljani.
Videla sem vse vrste živali. Najbolj so mi
bile všeč opice. Metala sem jim bonbone.
Imajo posebno vrsto ubijalskega psa; zelo
se mi zdele zanimive. Ko smo odšli iz žival-
skega vrta, smo se dogovorili, da gremo na
Blejski grad. Prišli smo na vrh gradu in jaz
sem splezala na škarmo. Ko sem pogledala
navzdol, sem zagledala prepad. Mamica
me je hitro potegnila dol in rekla, da ne
smem več plezati na škarmo. Potem smo si
šli ogledat blejsko cerkvico. Lahko si tudi
pozvonil na zvonec in si zamislil željo, ki se
ti bo izpolnila.

Lena Ražen, 2. b

Moji babici

Moja stara mama ima štiri krave in dva
telička. Vsaka krava ima svoje ime. Imenu-
jejo se: Sivka, Sora, Mura in Liska. Dve
kravi imata telička, ki sesata mleko. Stara
mama pa pomolže vsako jutro in zvečer še
preostali dve kravi. Dva litra mleka pustij
doma, drugih 15 do 20 litrov pa odnese v
zbiralnico. Zjutraj mora mleko oddati ob
sedmi uri, zvečer pa ob sedmi uri in 30
minut. Tako vsak dan odda 30 do 35 litrov
mleka.

Marjan Žibert, 3. c

Mateja Hočevar in
Metka Fir, 4. a

V soboto

Bila je sobota. Oči in mami sta šla v služ-
bo, moj bratec Igor pa v vrtec.
Zjutraj sem šla na stranišče. Na polici
sem zagledala mamine šminke. Odidem v
kopalnico in se našminkam. V omarici
zagledam nov parfum. Razjezim se, ker je
mama kupila parfum, meni pa ne adidask.
OJOJ! Na hodniku zaslišim korake, jaz pa
še nisem pospravila postelje. K sreči je bil
sosed. Zadovoljna stečem k hladilniku in si
odrežem kos torte. Serviram si jo kot v
hotelu. Toda, ko sežem po torti, mi pade na
krito. Jaj, kaj bo rekla mami! V tem stoji v
sobo mama. Zelo se je razjezila, ko je
videla razmetano stanovanje in mene vso
našemjeno.

Ksenija, 3. c

Moje vragolije

Nekega dne sem naredil načrt, kaj bom delal popoldne. Nestrpno sem čakal, kdaj bodo starši odšli. Končno so odšli. Stekel sem po stopnicah na podstrešje. Šel sem na balkon, odkoder sem splezal na streho. Tako me je bilo strah, da sem kar drsel po opeki. Za dimnikom sem imel skrito bibito in sendvič. Že sem hotel pojedsti sendvič, a ga je odpihnilo. Splezal sem s strehe in šel v kuhinjo v hladilnik po kruh in salamo. Hladilnik pa sem pozabil zapreti in salamo sem pustil na mizi. Splezal sem na streho in jedel sendvič brez salame in pil bibito. Pojedel sem in šel na podstrešje gledat stripe. Z avtom sta prišla mami in oči. Ampak jaz ju nisem slišal. Odprla sta vrata in vstopila. Za mizo sta zagledala salamo, odprto hladilnik in na pultu kruh. Prišel sem dol in zagledal mamico čisto rdečo, s »kuhalnico« v roki. Zbežal sem v svojo sobo in zaklenil. A nisem vedel, da sem imel okno odprto. Mami je šla skozi okno in me udarila, tako da nisem vedel, kje sem doma.

Gregor Venta, 3. c

Bila sem sama doma

Očka in mamica sta šla nabirat jabolka. Takrat sem jaz prvič ostala sama doma. Povedala sta mi, da bosta prišla čez eno uro in pol. Bila sem zelo vesela, da sem lahko ostala sama. Mamica mi je naročila, da moram biti previdna, da se mi ne bo kaj zgodilo. S prijateljicami sem se igrala gumintvist in med dvema ognjema. Kmalu za tem sta prišla očka in mamica. Vprašala sta me, kako je bilo. Povedala sem jima, da kar v redu, in da se mi ni nič zgodilo. Bila sta zelo vesela in sta me pohvalila, ker sem bila pridna.

Jasmina Gregorčič, 3. c

Zbor šole

V ponedeljek smo imeli zbor šole. Vodili so ga moji sošolci. Povabili smo tovariša Šusterja za likovni pouk. Obljubil nam je, da bomo poslikali naše stene, kakor so jih na višji stopnji. Povabili so tudi tovarišico pomočnico ravnateljca. Pomočnica nam je pripovedovala o švicarski šoli in rekla, da imajo v Švici drugačen raspored v šoli. Nekateri imajo šolo ob devetih, nekateri pa popoldne. Všeč mi je bil skeč Pepe in Nace. Zelela bi še več zvedeti o švicarski šoli.

Mikič Jelena, 3. c

Andrejeve kotalke

Andrej si je srčno želel kotalke. Mama mu je obljubila, da jih bo dobil, če bo priden v šoli in doma. Andrej je bil res priden, zato mu je mama kupila kotalke. Andrej se še ni znal kotalkati. Zato ga je morala mama učiti. Hitro se je naučil, ker je bil odprte glave. Ampak Andrej se je imel že za velikega mojstra kotalkanja. Zato je šel na vrh hriba in se spustil v dolino. Šlo je imenitno. Ker pa ni znal zavirati in mu je zmanjkalo ravnotežja, je padel. Kotalke so se mu zlomile. Tudi on si je poškodoval nogo. In moral je v bolnico. Ko se je pozdravil, ni več hotel videti kotalk.

Franjo Antončič, 3. c

Nesreča

Nekega dne sta mamica in očka šla v kino in mi naročila, naj ne hodim ven, ker dežuje. Komaj sta odšla, sem jo že odkuril ven. Stekel sem na hrib in padel. Umazal sem si obleko in, ojoj, to še ni najhujše. Padel sem na očetovo desko, ki jo je pripravil za toplo gredo. Odšel sem noter. Mami in oči sta se kmalu vrnili. Oče je hitro ugotovil, da je deska zlomljena. Obtožil me je, a jaz odvrnem: »Nisem je jaz zlomil, pes jo je.« Tako sem zvalil krivdo na psa.

Matevž Harlander

Najnovejša knjiga Vitana Mala

Školjka svetega Sebastijana

Zgodba se začne, ko učenci iz bližnje šole obiščejo starega profesorja Boštjana. Med njimi sta tudi njegova soseda Kristof in Nejc, ki pa iz vsega srca sovražita Boštjana, saj le-ta ne mara Nejčevega mačka Azriela. Medtem ko si sošolci ogledujejo školjke, mu ukradeta najdragocenejši primerek. Profesor Boštjan kmalu prejme grozljivo pismo, v katerem strla školjko, če Boštjan ne bo prijaznejši z Nejčevim mačkom. Toda Boštjan ni samo pustil mačka pri miru, ampak je postajal prijaznejši tudi do Nejca in Kristofa. Obiski so se kmalu sprevrgli v pravo prijateljstvo. Brez težav s starši seveda ne gre. Le-ti so prepričani, da fantoma škoduje, da se družita s starim Boštjanom. Z lutkovno igrico, ki jo sestavijo vsi trije (Boštjan, Kristof in Nejc), pa dokažejo staršem, da Boštjan le ni tako slab. In školjka? Kaj se je zgodilo s školjko? Preberite si v knjigi Vitana Mala – Školjka svetega Sebastijana.

Nina Jakovljevič, 7. a

Nesreča nikoli ne počiva

— niti s skrajno previdnostjo se ji ni mogoče izogniti, posledice nezgod pa je mogoče vsaj delno omiliti — v gmotnem smislu — z nezgodnim zavarovanjem.

Nezgodno zavarovanje šolske mladine je najcenejša oblika nezgodnega zavarovanja in zadovoljuje potrebe po zavarovalni zaščiti učencev. Nizka premija, širok obseg jamstva (nezgodna smrt, invalidnost, dnevna odškodnina), hitro izplačilo in dejstvo, da nudi gmotno pomoč tedaj, ko je najbolj potrebna, so tiste lastnosti tega zavarovanja, zaradi katerih se je to razširilo v vse šole.

Šolsko leto se izteka, delavci Zavarovalne skupnosti Triglav, Dolenjske območne skupnosti Novo mesto vam želimo lep učni uspeh ter vesele, brezskrbne počitnice. Jeseni vas bomo obiskali z zelenimi lističi za nezgodno zavarovanje, urniki in rumenimi rutcami za prvošolčke.

Srečno!

Zavarovalna skupnost TRIGLAV
Dolenjska območna skupnost Novo mesto

MODA, MODA, MODA!

Največja privlačnost mode je v tem, da se neprestano spreminja. In to je edina stvar pri modi, ki je nespremenljiva! Vsako sezono vrže industrija kaj novega na trg. Vsakdo je tako ali drugače pod vplivom modnih dogajanj.

Kritično presodite, kaj vam pristaja in kaj ne! Oblecite se kraju, času, razmeram, a kolikor je mogoče tudi modnim zahtevam primerno! Seznanite se z modnimi zahtevami tega poletja!

POLETNA MODA '90

UVOD: Priloga

MODNI ČEVLJI

Čevlji so glavna zvezda te sezone. Odlikujejo se po dizajnu, paleti barv, novi ponudbi materiala in tehniki obdelave usnja. To potrjujejo tudi največja imena italijanske scene.

STEZNIKI

Na novo modno sceno prihajajo stezniki, okrašeni s steklenimi svetlečimi okraski.

DŽINS V BARVI – HIT SEZONE

Kavbojke končno zapuščajo svojo originalno barvo, izčrpano v mnogih odtenkih modrih barv. Nekateri kreatorji predlagajo kar cele revije o džinsu. Torej, letos bomo nosili roza, rumene, zelene, bele, celo nežno vijolične kavbojke!

CVETLIČNI POHOD

V letu '90 je očitno vse v znamenju cvetja. Na modelih cvetijo vrtovi plemenitega cvetja – orhidej, lilij in forzij, največ pa spominčice. V tem stilu je lahko obleka, hlače in srajce ter razni dodatki.

VRNITEV SREBRNEGA NAKITA

Iz leta '80 se zopet vračajo rokavice, s polno zlatimi gumbi in polno ogrlic. Na modni sceni nastopa nakit, od plemenitega do srebrnega.

TORBE IN TORBICE

Torbe in torbice v 80. letih so bile športne ali pa super elegantne. V 90. pa so zabavne, duhovite, domišljajske! Avantgardni modeli so okrašeni s školjkami.

Nataša Mirčetič, 6. c
Helena Luzar, 6. c

Ljubitelji živali, pozor!

V Najči odpiramo novo rubriko z naslovom Moji mali prijatelji. V njej bomo opisovali živali vseh vrst. Tokrat vam bomo predstavili angleškega koker španijela.

Njegovo ime izhaja iz besede »cock«, ki pomeni loviti divjad. Spada v skupino strelskih psov. Poznamo ga v več barvnih različicah: rjavi, črni in mešani. Njegova povprečna plečna višina meri od 38–41 cm. Glavo ima lepo oblikovano z izrazitim čelnikom na sredi. Oči so temnorjave, nikoli blede, polne, a ne izbuljene. Uhlja sta v isti višini kot oči, dlaka pa je svilena in gladka. Trup je zelo močan in trden. Linija hrbta se počasi spušča proti repu, ki stoji ravno in je skrajšan.

Je vesel, ljubeč in pameten pes ter odličen družabnik.

Primerno je, če živi v pesjaku. Ta naj bo ograjen z ograjo, visoko približno 2 m.

Koker španijela in pa tudi vse druge pasme psov moramo hraniti s hrano, ki vsebuje veliko maščob, beljakovin, ogljikovih hidratov, vitaminov, kalcija ter fosforja. Tovarniško pripravljene vrste hrane so: suha, v pločevinkah in pasji keksi.

POZOR: Pri psih velikih in orjaških pasem moramo paziti, da mladičem teh pasem ne silimo preveč hrane, ker to lahko povzroči različne bolezni, npr. displacijo kolkov.

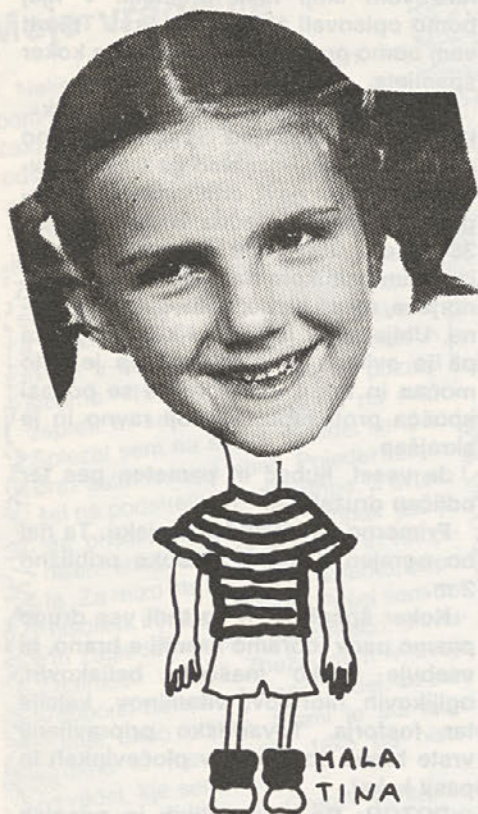
Pes potrebuje toliko hrane, kolikor porabi energije.

Dlako je treba pri koker španijelu redno krtačiti in jo kdaj pa kdaj tudi pri nogah in ušesih striči.

V naslednji številki vam bomo opisali morskega prašička ali pa nemškega ovčarja.

Jernej Atelšek, 7.a
Borut Kincelj, 7.c

Jaz in rokomet

Bila sem še mlajša, ko je oče začel voditi krožek rokometu na naši šoli. Hodila sem v prvi razred, ko sem že odšla z očkom na trening. Seveda sem tam gledala, kako se starejša dekleta tam ukvarjajo z žogo. Tako so minevali moji dnevi. In že sem hodila v tretji razred. Prišla sva z očkom v telovadnico naše šole. Prosila sem ga: »Oči, danes bi tudi jaz rada metala žogo, kakor to delajo druga dekleta.« Najprej je malo premislil, potem pa se je strinjal z mano. Odšla sem v kabinet po svojo žogo in tako sem trenirala kakor druge soigralke. Ko so me videle z žogo na igrišču, so se mi malo posmehovale, kasneje pa so me sprejele medse. Tako se je začel moj prvi trening.

Vsako leto imam več treningov in tako tudi vsako leto napredujem. Sedaj se je nabralo že pet treningov na teden, se pravi vsak dan. Teh treningov se tudi redno udeležujem. Nekatere prijateljice me sprašujejo, kako zmorem vsak dan najti čas za trening, učenje in pospravljanje doma. »Dan si moraš razporediti tako, da najdeš čas za vse, kar te zanima in kar ti pade na misel,« jim odgovorim. »Kaj pa ob sobotah, ko moraš na tekme? Ali se tudi ob sobotah nič ne učiš?« Tako je, jaz se tudi ob sobotah ne učim, saj je za to čas v nedeljo in vsak dan med tednom.

Tudi mami se je spriznala, da grem vsak dan na trening. Če pa bi bile drugačne ocene v redovalnici, mi mama

tega ne bi dovolila, saj mi vedno pravi: »Tina, najprej je učenje, šele potem trening.«

Strinjam se z mamo, saj bom od šole imela veliko, od treninga pa mi ostane le malo tega.

Rokomet mi je že od malih nog pri srcu, saj imam tam veliko prijateljic, ki enako ali pa vsaj podobno mislijo o rokometu, čeprav je to grob šport.

Tina Popadić, 7. a

REPUBLIŠKI PRVAKI V ATLETIKI

Učenci naše šole David Bratož iz 8.c, Matej Ferlič iz 8.d, Tomaž Majerle iz 8.a, Gregor Rus iz 8.d in Tadej Sever iz 8.b so postali republiški prvaki v atletiki.

K zmagi so največ pripomogli: Gregor Rus, z novim slovenskim rekordom v metu krogle (16,20 m); Tadej Sever – tretje mesto v metu krogle; v štafeti 4 x 100 m: David Bratož, Matej Ferlič, Tomaž Majerle, Gregor Rus.

Iskrene čestitke našim fantom!

Prav tako čestitamo Maji Vučkovič iz 5. d, ki je postavila nov republiški rekord v skoku v višino (151 cm)!

Anketo o vtisih zmagovalcev in njihove fotografije bomo objavili v 1. številki Najče v prihodnjem šolskem letu.

Še enkrat iskreno čestitamo vsem prizadevnim tekmovalcem in njihovim mentorjem!

Najčevci

NAŠA ZMAGA

V soboto, 12. 5. 1990, je bilo v ŠD Marof občinsko prvenstvo v rokometu za mlajše pionirje. Igralo je pet ekip. Grmčani so imeli tri tekme, in sicer s Šmarjeto, s Šentjernejem in v finalu proti Bršljinu. Končni vrstni red:

1. Grm,
2. Bršljin,
3. Šentjernej,
4. Katja Rupena,
5. Šmarjeta.

Najboljši strelec prvenstva je bil s 13 doseženimi goli Matej Oštir z naše šole.

Matjaž Kuzma, 6. d

Nismo se uvrstili

V nedeljo, 22. aprila 1990, je bilo v ŠD Marof četrtfinale za republiško prvenstvo v košarki. Igrale so štiri ekipe iz štirih mest, in sicer: Zagorje, Kranj, Trst in Novo mesto. Novomeščani smo igrali z Zagorjem in zmagali s 79:64, nato pa še s Kranjem in izgubili s 43:62. Tako se nismo uvrstili v nadaljnje tekmovanje.

Matjaž Kuzma, 6. d

Rezultati športnega dne 9. 5. 1990

KOŠARKA

FANTJE 7. RAZREDOV

1. mesto: 7. d
2. mesto: 7. c
3. mesto: 7. a
4. mesto: 7. b

FANTJE 8. RAZREDOV

1. mesto: 8. a
2. mesto: 8. b
3. mesto: 8. d
4. mesto: 8. c

DEKLICE 8. RAZREDOV

1. mesto: 8. b
2. mesto: 8. a
3. mesto: 8. c
4. mesto: 8. d

ROKOMET

FANTJE 5. RAZREDOV

1. mesto: 5. a
2. mesto: 5. d
3. mesto: 5. b
4. mesto: 5. c

DEKLICE 5. RAZREDOV

1. mesto: 5. a
2. mesto: 5. d
3. mesto: 5. c
4. mesto: 5. b

FANTJE 6. RAZREDOV

1. mesto: 6. d
2. mesto: 6. a
3. mesto: 6. c
4. mesto: 6. b

DEKLICE: 6. RAZREDOV

1. mesto: 6. b
2. mesto: 6. c
3. mesto: 6. a
4. mesto: 6. d

DEKLICE 7. RAZREDOV

1. mesto: 7. a
2. mesto: 7. d
3. mesto: 7. b
4. mesto: 7. c

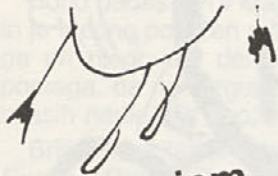
OBKLEVAL: KLEMEN DVORNIK 6.d

POZOR, POZOR!

V južni Ameriki so našli dinozavra. Imenuje se mali – dingožaver. Visok je 1 m, je črne barve in ima rjave in bele lise. Je zelo prijazen. Otroci se po njem lahko spuščajo kot po toboganu. Mali dingo – zaver spreminja tudi svojo obliko. Lahko je kužek, muc-ka, rožica, drevo, papagajček, panda, svinčnik, skratka vse. Té zelo razume in uboga. Sedaj se pelje proti Ljubljani. Ogledate si ga lahko na Glavnem trgu. Vstopnica bo ena banana. Mali dingožaver bo pokazal vse svoje spretnosti. Lahko ga boste tudi kaj vprašali. Zna vse jezice. Samo črke mu še malo nagajajo. To so: A, B, C, Č, D, E, F, G, H, I, J, K, L, LJ, M, N, NJ, O, P, R, S, Š, T, U, V, W, Z, Ž, X in Y, zato ga ne sprašujte besed, ki imajo te črke.

OPOZORILO: Ne oblecite si rdeče barve. Na rdečo barvo je zelo alergičen in dobi rdeče pike. Takrat teče in teče in vse, kar mu pride pod nogo, pomendra.

HALVA!

Žabji sejem

V Novem mestu smo po dolgem času odprli žabji sejem. Vsi nori in navdušeni hitijo v Novo mesto. Oh, končno postaja Novo mesto znamenit kraj. V vseh kuhinjah že cvrejo žabje krake. Hm, zrak je dobil žabji navdih. Za to bo kmalu zvedel cel svet, saj je ozračje v Novem mestu zdaj čisto.

Ksenija Pavc, 6. d

Vitka plesalka

Verjetno že veste, da se pripravlja film Vitka plesalka, ki bo podoben filmu Dirty dancing. Glavna igralka bosta Patrick S. in Jeniofer G. Ker pa je Jen. hudo zbolela, so poiskali novo igralko. To je DESA MUCK – direktorica Periskopa. Ubogi Patrick!

Štrajk je uspel

V naši šoli smo se odločili, da ukinemo matematiko. To se je zgodilo zato, ker smo pred kratkim protestirali proti matematiki. Prišel je sam Lojze Peterle, da se prepriča, če je res tako hudo. Strinjal se je, da naši šoli res ni potrebna matematika. O ukinitvi matematike pri nas so poročali vsi časopisi, radio in televizija, postali smo prave medijske zvezde.

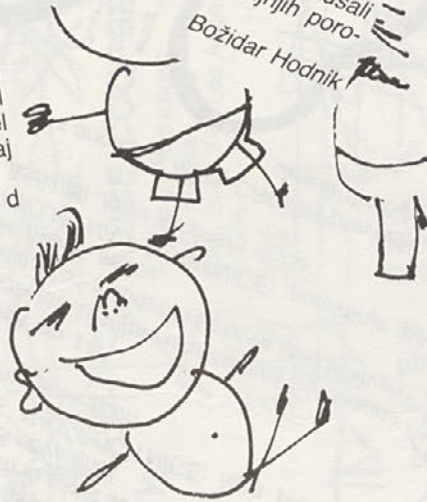
Darja Mesojedec, 6. d

Najnovije poročilo

Danes dopoldne sem vključil radio in nenadoma zaslišal čudovito jecjanje. Napovedovalec je ves v strahu sporočil, da so dobili brzojavko iz znanstvene ustanove v New Yorku, da se bo čez dva meseca zaletel komet – velik kot cela Evropa – v Zemljo. Sporočili so še, da ga bodo skušali razstreliti. Komaj čakamo nadaljnjih poročil.

Božidar Hodnik

Zadnja novica

Branko Mikulić je ustanovil novo rock skupino z imenom Zlati dukati. Njihov prvi hit je pesem »Dolarji padajo«.

oglasi

Prodajam dvajset velikonočnih pirhov.
Šifra: Bili so zelo dobri.

Posodim angleški delovni zvezek za 6. razred.
Šifra: Vrni rešenega.

Kupujem zemljišče za WC.
Šifra: Imam drisko

Kupujem prostor v šolskem akvariju.
Šifra: Doma nimamo vode.

Iščem prostor na blazinah v telovadnici.
Šifra: Doma imam že vse jogije zrąbljene.

Kupujem dresirane lačne bolhe.
Šifra: Moj maček se že dolgočasi.

Najemam rabljen žvečilni gumi.
Šifra: Med glasbo se dolgočasim.

Kupujem očala, s katerimi se vidi skozi obleko.
Šifra: V Novem mestu so dobre mačke.

Kupujem novo tehtnico za telesno težo.
Šifra: Moji je počil »feder«.

Kupim merilce za merjenje onega.
Šifra: Dolgo naj bo vsaj 50 cm.

Zamenjam svoje čevlje za kakšne nove.
Šifra: Moji preveč smrdijo.

Kupim abecednik.
Šifra: Rad bi se naučil brati.

Kupim železen stol.
Šifra: Lesen je »prešfoh«.

Živa Pečavar, 6. a
Manca Guštin, 5. d
Irena Auersperger, 6. a

NAJ POČITNICE

Mini test

KAKŠNE NAJ BI BILE TVOJE NAJ POČITNICE? Odgovori na vprašanja, seštej točke in poglej v rezultate. PA BREZ GOLJUFANJA!

I. Kje bi najraje preživel-a počitnice?

- na morju
- na deželi
- obiskovala bi zanimiva mesta

II. Kaj bi najraje počel-a med počitnicami?

- gledala bi si znamenite stavbe, obiskovala muzeje
- ukvarjal-a bi se z novimi športi
- sprehajal-a bi se, sončil-a, hodil-a ven s prijatelji

III. Katere kraje bi najraje obiskal-a?

- Karibi, Havaji in Ibiza
- Kitajska, Brazilija, Aljaska
- Pariz, London, Rim

IV. Kaj bi bila zate najzanimivejša dejavnost med počitnicami?

- potovanje po Amazonki s kanujem
- plesanje v diskoteki celo noč
- ogled Kitajskega zidu

V. Kaj najbolje obvladaš?

- dobro znam plavati, surfati in plesati
- obvladam karate, smučanje in košarko
- dobro pojem, igram šah in znam tuje jezike

VI. V čem si oblečen med počitnicami?

- v kavbojke, mikico, teniske
- v hlače, srajco, čevlje
- v udobne kratke hlače, obvezna so sončna očala

VII. Kaj vzameš s seboj na počitnice?

- kremo za sončenje in teniški lopar
- kremo proti komarjem in nož
- dobro knjigo in fotoaparata

VIII. Kaj delaš na počitnicah, če dežuje?

- berem dobro knjigo
- grem v kino
- sprehajam se po dežju

	a	b	c
1.	2	1	4
2.	5	1	3
3.	3	2	5
4.	1	3	5
5.	5	2	1
6.	2	4	1
7.	3	1	4
8.	5	3	1

English next year

NEW BOOKS

SUPER!

iggs, gardens gton lon

icle Ben
ring a
ful time
fabulous
The sea is
ar and blue.
ee you when
back to
ne in a few
don in a few
ys' time.

me Bird

TOM HUTCHINSON

Dear Co

The w
bean
There
million
haven't
the Casino, the
beaches are very
clean
Regards

1 FOR 5TH, 6TH CLASS

C and N. Davis
8 Briar Close
Crouch End
London

2 FOR 7TH CLASS

PROJECT ENGLISH

3 FOR 8TH CLASS

iz angleška revije CROWN prevedla: 8. p
Jasna Simčič.
Afriki ali lužni Ameriki
Ne marš sonca
kraje. Rad-a spoznavš nove ljudi in stvari.
Obožuješ avanture in obiskuješ nenavadne
9 točk do 14
čisto morje + šport
TVOJE NAJ POČITNICE: lepa plaža +
spoznaš nove ljudi.
s športom in rad-a se spustiš na soncu ter
Rad-a imaš aktivne počitnice. Ukvarjaš se
15 točk do 25
zanimivih mest ali potovanje po EGIPTU.
TVOJE NAJ POČITNICE: obiskovanje
Rad-a plaži in ne obožuješ novih avantur.
se za spoznavas nove stvari. Ne maršaš
Rad-a kulturo, zgovodno in lepa mesta.
Rad-a imaš zanimive počitnice. Zanimas
26 točk do 37

Holidays are here!

WRITE TO YOUR FRIENDS!

AND WRITE TO "NAJČA"!

Tudi ti

Smo že na koncu tega »prekrasne- ga« šolskega leta in na žalost je to zadnja Najča. Vendar, ne bojte se! Misliva na zadnjo Najčo v tem šolskem letu. Priznati morate, da smo v teh letošnjih številkah stregli v glavnem le dekletom. Spomnite se vendar Jasona Donovana, Milli Vanilli. Čas je, da prisluhnemo tudi fantom. Zato jim na koncu šolskega leta ponujamo poslastico. Ta poslastica se imenuje U2. Seveda nikjer ne piše, da je U2 prepovedan za dekleta, poleg tega fantje niso preveč »napačni«. V tej številki vam bomo le predstavili člane skupine, tako da boste vedeli, s kom boste imeli »posla« drugo leto v Najčah.

Paul Hewson »Bono Vox« se je rodil leta 1960 in je očitno svoj umetniški dar podedoval od očeta, ki je bil igralec, pevec in slikar. Za glasbo se je začel zanimati okrog enajstega leta, ko je na TV videl nastop skupine Middle of the road s pesmijo Chirpy cheep cheep. Še preden pa je vstopil v svet rockerjev, je delal na bencinski črpalki.

U2 je nastal že v osnovni šoli, kjer so se prvič srečali in spoprijateljili vsi štirje »jutujevci«. Šola jim je bila v veliko pomoč, saj so jim za vaje dali zgodovinsko sobo.

Bono danes živi v kraju blizu Dablina in je srečno poročen s čedno Alison, ki ga pri njegovem delu podpira in mu pomaga, da ne »izgubi živcev« zaradi včasih nadležnih oboževalcev.

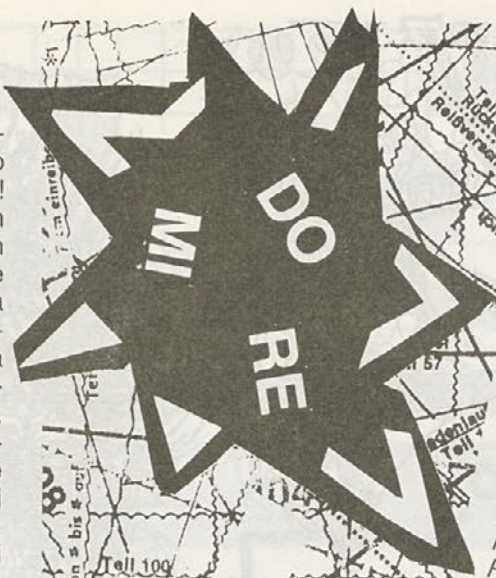
Brijantni kitarist v skupini je Dve Evans »The Edge«, katerega bi lahko primerjali z volkom samotarjem, saj je navezan edino na svojo kitaro. Prav tako »nor« na svoje bobne pa je tudi bobnar Larry Mullen. Celotno U2 skupina pa nemara ne bi obstajala, če ne bi bilo basista Adama Claytona, saj je fante že od samega začetka »držal skupaj«, jim našel managerja, organiziral prve nastope, jih tolažil in skrbel, da jim ne bi slava stopila v glavo.

Sedaj pa še nekaj o »glavi družine«. Bono pravi, da mu je U2 rešil življenje, saj ničesar drugega ne zna delati kot peti in pisati. Poleg tega pa ima še dva hobija, in sicer boks, ki ga gleda, in šah, ki ga igra. Poleg tega pa je zelo zaskrbljen za svojo deželo (o tem malo več naslednjič).

To je le nekaj o najbolj znani, priljubljeni ter uspešni skupini, ki jo vsakdo pozna.

Že v naprej vam obljubljava, da bodo v naslednjih Najčah, žal šele po poletnih počitnicah, prave U2 poslastice za vas. Potrpite še do takrat, sedaj pa lep poletni, morski in ne vem še kakšen počitniški pozdrav vam pošiljata

Nadja in Tamara, 7. a

TAJČI

IME: Tatjana
PRIIMEK: Matejaš
VZDEVEK: Tajči
DATUM IN MESTO ROJSTVA:
1. julij 1970, Zagreb
VIŠINA: 170 cm
TEŽA: 56 kg
LASJE: pšenični
OČI: modre
STAN: neporočena
NAJLJUBŠI DEL DNEVA: jutro
NAJBOLJŠI IGRALEC: Mel Gibson
NAJBOLJŠA IGRALKA:
FILM: Moje pesmi, moje sanje
PEVEC: Freddy Mercury
PEVKA: Whitney Huston
PISATELJ: Shakespeare
HRANA: solate, ribe, školjke in raki
SLADICE: prepovedane
TUJI JEZIKI: angleški, italijanski
SPOMINJAM SE: svojega prvega
nastopa
NE SPOMINJAM SE: prvega poljub-
čka

Nadja, 7. a

SPANDAU BALLET
c/o CBS
17-19 Soho Square
London W1
GB

ALICE COOPER

Reufield Productions
8033 Sunset
Bhd, Suite 745 Los Angeles, CA
90046
USA

MICHAEL JACKON
c/o Epic Records
1801, Century Part
West
Los Angeles, CA
90067
USA

Če smo se še premalo posve-
tili skupini U2, vam ponujamo še
tale mini kviz!

1.) Kakšno je pravo ime »glavi« sku-
pine U2 Bono Vox:

- a.) PAUL HEWSON
- b.) LARRY MULLEN
- c.) DAVE EVANS

Rešitev: 1. a.)

2.) Kakšen nadimek ima član sku-
pine U2 Dave Evans:

- a.) DE DE
- b.) THE EDGE
- c.) BONO VOX

Rešitev: 2. b.)

3.) Katere glasbilo v skupini igra
Larry Mullen:

- a.) BOBNI
- b.) KITARA
- c.) KLAVIR

Rešitev: 3. a.)

PET SHOP BOYS
c/o Fair Warning
Agency
5-11, Mortimer Street
London W1N 6FRM
GB

ZAVAROVALNA SKUPNOST TRIGLAV n. sol. o. Ljubljana

DOLENJSKA OBMOČNA SKUPNOST NOVO MESTO n. sol. o.

Uredniki rubrik:

NINA JAKOVLJEVIČ (vesti), BARBARA BAN (ankete, intervjuji), SANJA OSTOJIČ (izjave, reportaže), TINA POPADIČ (pogumno pero), TAMARA GOGIČ (do-re-mi), MATJAŽ KUZMA (hop-hop), KATARINA JAKLIČ (s knjižnih polic), ROK HUDOVORNIK (hi-hi-hi), JOŽICA ŠINKOVEC (tajnica)

Mentorica glasila: MARJANA ŠTERN

Oprema in grafično oblikovanje: KATJA KRASKO, ANA RAŽEN, BRANKO ŠUSTER, KLEMEN DVORNIK, MATEJA HOČEVAR, MONIKA TURK, MIHAELA KREN

Tisk: TISKARNA NOVO MESTO

Število izvodov: 700

Cena: 5 DIN

Glavna urednica: JASNA SIMČIČ

Odgovorna urednica: KATJA KRASKO